

havde faaet i deres Periode, saaledes vilde den nye Maade, paa hvilken man benyttede dem, den hensynsløse Straben paa alle Banker medføre en Nedgang, som ogsaa er kommen. Saaledes er Sagen set fra mit Standpunkt, som har iagttaget den med mine egne Øine, og hvad jeg har paaberaabt mig af faktiskke Oplysninger, ligger konstateteret under Sagen. Nu kommer jeg imidlertid til et Punkt, som jeg ikke ganske kan forbigaa. Da man nu ignorerede, hvad der var efter var officielt var indberettet til Regjeringen, og forlangte, at Ostersforpagterne skulde paany ad andre Veie og med andre Midler bevise juridisk Afkomst til de Goder, som hin Bestemmelse i Kontrakten hjemlede dem, saa begit de stakkels Forpagtere, der ganske vist vare temmelig enfoldige Mennesker, efter min Opfattelse den store Dumhed at lade sig noget Saadant byde. Hvorledes kan man nemlig forlange, at de i en Sag, som for 10 Aar siden var afsluttet, hvor hvert Aars Birkfomhed havde været afsluttet og indberettet, 10 Aar efter skulde kunne staae juridiske Beviser for saa ubevistlige Ting som, hvad der var foregaaet paa Havbunden under deres Forpagtningsperiode. Naar man veed, hvor vanskeligt det er at faae en enfoldig Almuesmand til at afgive et klart Vidnesbyrd i en Retsfag, naar man dernæst erindrer, at der aldrig nogensinde har været paalagt disse Mennesker eller givet dem mindste Anledning til at tro, at de skulde beholde i Erindringen og efter 10 Aars Forløb beedige, hvad de havde gjort i dette Farvand i Januar, i Hint i Februar og i et tredie i Martz, hvorledes skulde det saa være muligt at staae juridisk Bevis tilstede for disse forlængst forglemte Begivenheder. Det var Forpagternes efter min Mening store Dumhed, at de lode sig paabyde at føre juridisk Bevis for, hvad der ikke længere kunde bevises. Det var altsaa ganske naturligt, at, naar disse uvidende Fiskere i forskjellige Egne bleve spurgt om, hvad der var gjort for 10 Aar siden, maatte deres Vidnesbyrd uundgaelig komme i Modstrid med hinanden, saa meget mere, som der aabenbart idetmindste hos Enkelte blandt de aktivt Handelnde var en overordentlig stor Tendents til at bringe dem i Modstrid saa meget som muligt med hinanden, og derpaa byggede man saa den ligesaa falske og uberettigede som for Forpagterne i høi Grad fornærmelige Paastand, at de skulde have optraadt paa en illoyal Maade i denne Sag. Den kan jeg ikke paa nogen Maade tie til, naar jeg veed, at den Mand, der var handlende Person, var en af de ædleste og mest sandhedskjærlige Personer, jeg nogensinde har kjendt, og efter at han nu i mange Aar har ligget i sin Grav, er der ingen Mand i den Egn, hvor han har levet, som ikke giver ham det Vidnesbyrd, at ingen Fiskerikonfulent kunde staa mere til Kroende end han.

(E. Nielsen: Hvad hed han?) Det var Konfuld Jørgensen i Hilsted. Han var den, der navnlig havde Ledelsen i sin Haand. Efter hvad der er udtalt i denne Sag, har jeg ikke kunnet Andet end gjøre disse Modbemærkninger, skjøndt jeg for mit personlige Bedkommende ikke havde ønsket at komme ind paa denne gamle Strid, der er foresalden for saa lang Tid tilbage, nu efter den Afgjørelse, som er foreslaaet, men som rigtignok forekommer mig yderst tarvelig for Forpagterne. Jeg maa erkjende, at den nuværende Finantsminister, som Intet kjendte til Sagen, da den foregik, og som ikke har Andet at holde sig til end de Oplysninger, der foreligger for ham, ikke kan stille sig anderledes til Sagen, og derfor maa jeg som Repræsentant for Egnen og for de omhandlede Forpagtere tage tilfælde med, hvad der bydes.

J. Sørensen: Det, der foranledigede mig til at tage Ordet, er Vædringsforslaget Nr. 157. Der findes oplyst i Betænkningen Nr. 201, at der er ophobet en saa stor Mængde Revisionsarbejde, at der er flere Aars Regnskab, som ikke er revideret, og ligeledes endel Decisionsarbejde, som ikke er udført. Nu antager jeg, at der maa være et vist Samarbejde mellem Revision og Decision. Jeg sammenholder det med nogle Oplysninger, som for saa Dage siden fremkom i et af Kjøbenhavns Dagblade i en Artikel om et Albersgrændsespørgsmaal; det blev da der oplyst, at den Mand, der er Chef for Decisionskontoret, har fyldt sit 88de Aar, og hans Syn er svækket i meget høi Grad, saa at han kun med største Besvær kan læse og skrive, saa at der ofte bliver sendt Akter tilbage med Paategning „kan ikke læses“ fra ham. Nu er det jo indlysende, at Statskassens Laro maa lide derunder, og det er ikke, fordi jeg vil negte det Beløb, som er forlangt ved Vædringsforslaget, men jeg tror, at Arbejdet kunde udføres maaste for de samme Penge ved, at en yngre Mand blev ansat i den omtalte Mand's Sted. Den Sagesforskiel, som der derved vilde blive, vil omtrent svare til det forlangte Beløb, og Arbejdet kunde mulig blive bedre udført, og Statskassen være bedre tjent med det saaledes. Der er naturligvis Ingen, der vilde misunde en saa gammel Mand den Pension, der kunde tilkomme ham. Jeg tillader mig derfor at henlede den høitærede Finantsministers Opmærksomhed derpaa.

Finantsministeren (Estrup): Jeg skal kun oplyse den ærede Galer, som nu saatte sig, om, at det Beløb paa 2,400 Kr., der søges til Anvendelse i 1ste Revisionsdepartement, ikke søges til det Departement, for hvilket den meget gamle Mand er Chef. Chefen for det Departement, til hvilket Tillæget søges, er en ung, kraftig og meget dygtig Mand.